

ministrowi, plyne z výslovného znění první věty § 4 zákona (... notáře jmenuje ministr vnitra) ve spojení s §§ 5, 6 a 7 zákona, kde uloženo (§ 5) dosavadním notářům, aby podali do určité lhůty »žádost za ustanovení notářem«, kde se dále stanoví (§ 6), že o notářích, žádost v čas nepodavších, se má za to, že místa dosavadního se dobrovolně vzdali a kde stanoví se konečně (§ 7), kterak jest naložiti s těmi, kteří žádost sice podali, avšak ustanovení nebyli; dále § 4 provád. nař. č. 383/20, který výslovně praví, že o žádostech za ustanovení notářem rozhoduje ministr vnitra podle volného uvážení.

Stížnost snaží se dovoditi z dalšího předpisu uvedeného § 4, že »ustanovení notářů stane se nejpozději ke dni 1. srpna 1920«, že dosavadní notáři, kteří žádost podali, tímto dnem mocí zákona — i bez ustanovení — státními úředníky se stali; avšak činí tak neprávem, neboť předpis tento toliko stanoví, že oni dosavadní notáři, kteří ministrem budou jmenováni, jmenování budou — ne-li od dřívějšího termínu — tedy alespoň od 1. srpna 1920, t. j. že jmenování jejich třebaš ministrem provedeno bude teprve později, bude — až bude provedeno — míti účinnost od 1. srpna 1920, t. j. od onoho dne, od kterého službu notářskou mohou zastávat již jenom úředníci státní.

Pokud zástupce stížnosti při veřejném ústním líčení snažil se dovoditi opak z vl. nař. ze dne 12. října 1920 č. 572 a 573 sb. z. a n., nemohl soud vývody jeho uznati důvodnými, poněvadž i uvedenými nařízeními bylo toliko stanoveno, jak bude uloženo co do zařazení do postupových skupin a co do započtení let s notáři podle zákona č. 211/20 ustanovenými.

Z uvedeného plyne, že shora vytčené výtky nezákonnosti jsou bezdůvodné.

Při veřejném ústním líčení poukázal zástupce stížnosti na to, že nař. rozhodnutí odporuje dle jeho názoru jednak zásadám mravnosti a ekvity, jednak mezinárodním ujednáním učiněným v Římě mezi zúčastněnými státy stran nakládání s úředníky bývalého Rakouska a Uherska.

Námítky ty neuznal soud důvodnými; neboť nss jest podle svého, zákonem vytčeného úkolu toliko povolán, aby zkoumal zákonitost rozhodnutí; pokud pak jde o zmíněné mezinárodní ujednání, nemůže se toto ujednání dotýkati zákonitosti nař. rozhodnutí, vydaného před účinností onoho ujednání, nehledě ani k tomu, že ono ujednání není dosud součástí vnitrostátního právního řádu, a nehledě také ani k otázce, může-li vůbec jednotlivý občan odvozovati pro sebe nějakých práv z úmluv mezi státních. — — — —

Stížnost jest tudíž bezdůvodnou.

Č. 1309.

Obecní jmění: Nadřízený úřad samosprávný může v případech § 97, odst. 4 česk. ob. zřiz. zrušiti usnesení obce i po delším čase, nebylo-li mu dříve ke schválení předloženo.

(Nález ze dne 21. dubna 1922 č. 5500.)

V ě c: Josef H. ve V. Ch. proti zemskému správnímu výboru v Praze stran propachtování obecní louky.

V ýrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: V obci Ch. byla pronajata obecní louka Josefu H. usnesením obecního výboru z 2. března 1913 z volné ruky na 12 let za roční činži 30 K. Usnesení toto nebylo předloženo k schválení dle § 97 obč. zák. Dne 12. září 1919 podali někteří poplatníci u okresního výboru v M. stížnost, ve které žádali zrušení pachtu toho a provedení pachtu nového ve veřejné dražbě. Okresní správní komise zrušila pronájem z moci úřední a nařídila obci Ch., aby louku pronajala veřejnou dražbou dle předpisů dosud platných z důvodu, že nebylo šetřeno předpisu § 97 č. 4 ob. zřiz. Zemský správní výbor v Praze naříkaným rozhodnutím stížnost proti tomu Josefem H. podancu zamítl. — — — —

Rozhoduje o stížnosti řídil se nss těmito úvahami:

Pokud stížnost především vytýká, že okresní správní komise nebyla oprávněna rušit usnesení obce proto, že stížnost občanů podána byla pozdě, jest námitka ta bezdůvodná; neboť okresní správní komise v M. vynesla rozhodnutí, které bylo napadeným výrokem potvrzeno, jak výslovně praví, z moci úřední, na základě § 97, odst. 4 ob. zř. a nikoliv jako instance správní, stranou vznesením řádného opravného prostředku dovolaná, a výkon moci dozorcí není žádnou lhůtou vázán. — — — —

Dle § 97, odst. 4 ob. zřiz. jest právní účinnost usnesení obecního zastupitelstva v záležitostech blíže tam vypočtených závislá na schválení okresního zastupitelstva, které jest tedy povoláno dle svojí úvahy přezkoumávati, zdali konkrétní usnesení jest obci na škodu čili nic, a dle toho usnesení to schváliti nebo schválení jemu odepřítí.

Bylo tedy i usnesení obecního výboru z 2. března 1913 o pronájmu obecní louky st-li bez veřejné dražby na 12 let co do své právní účinnosti závislo na schválení okresního zastupitelstva, jemuž však obecním zastupitelstvem předloženo nebylo. Dozvěděla-li se okresní správní komise o usnesení tom teprve po delší době — byť i ze stížnosti jednotlivých občanů, byla dle cit. ustanovení obecního zřízení nejen oprávněna, nýbrž i povinna usnesení to svému přezkoumání podrobiti a příslušné rozhodnutí o něm učiniti.

Jest tedy rozhodnutí okresní správní komise a potvrzující je rozhodnutí žal. úřadu ve shodě se zákonem, následkem čehož bylo stížnost, opírající se toliko o výtku nezákonnosti, zamítnouti.

Č. 1310.

Obecní jmění: * Náhradu útrat odhadu, vzniklých v řízení o schválení směny obecního jmění (§§ 96, 97 ob. zřiz. čes.), nelze uložit straně, která je kompaciscentem obce.

(Nález ze dne 21. dubna 1922 č. 5501.)

V ě c: Emanuel B. v S. proti zemskému správnímu výboru v Praze stran náhrady útrat odhadu.

V ýrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Ve věci týkající se směny obecního domu čp. — v S. za dům čp. — v S. Emanueli B. náležející uložil okresní výbor v S. Emanueli